

גליון

מעיונא דמלכא

מח

שיעורי הקדמה ללימוד
תורת החסידות
מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יו"ל ע"י
מכון 'שפה ברודה'
דחסידי קאסוב

פרשת תרומה תשפ"ד

**כל הוצאות
עריכת זהו"ל של הגליון**

נתנדב ע"י
ידידינו היקר שביקרים, רודף צדקה וחסד בכל מאדו והונו
בונה ומקים עולמות של תורה וחסד, איש האשכולות העושה גדולות

**הרוצה בעילום שמו
לע"נ**

הרה"ח מו"ה **מרדכי ב"ר חיים אריה ע"ה**
וזוגתו מרת **טויבא רבקה בת ר' יעקב יואל ע"ה**

הרה"ח מו"ה **שלום נחמן ב"ר חיים ע"ה**
וזוגתו מרת **דבורה בת ר' משה אהרן ע"ה**

והרה"ח מו"ה **חיים אליהו ב"ר זאב ע"ה**
וזוגתו מרת **שיינדל בת ר' אלעזר ליפא ע"ה**

זכות הפצת מעיינותיו של אור שבעת הימים טוהר הבעל שם הק' ותלמידיו ז"ע
יגן בערו שירווח רב נחת דקדושה טבל יוצ"ח ושתברך בכל מעשיו ידיו בשפע ברכה והצלחה
בכל עסקיו, וימצא חן וחסד בעיני אלקים אנשים בכל הפצו
מתוך עושר ואושר שלות הנפש והרחבת
הרעות כל ימי חייו

לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתנו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"
במס' 718-682-2004 או במס' ישראלי 1810-370-72-972

הג'ימוד בגליון רחל
יהיה לזכות רפואתו השלימה והמהירה של
מרן רבינו שרגא פייביש בן מלכה שליט"א
בתוך שאר רחולי ישראל

כל הזכויות שמורות
לקבלת הגליון מדי שבוע בשבוע
ע"י e-mail
יש לפנות להמערכת במס' 917-686-5892
או אל toraskosov@gmail.com

נערך ונסדר ע"י:

יסודות והקדמות ללימוד ספרי החסידות

אברהם שקראך אדון

אברהם אבינו נדבק בשודש העליון וביטל את
כל רצונותיו לה' ועוֹרֵד בְּכַךְ אֶת שְׁפַעַת ה',
ותפקדינו להיות מתלמידיו

'ואד יעלה מן הארץ', דרך ההשפעה מלעילא לתתא
בהנהגת העולם

בתיבות מועטות הנראות כביאור פשוטו של מקרא, טמן רש"י הקדוש יסוד גדול בסוד עבודת התחתונים לפני ה', כיצד עלינו לעבוד עבודה ומה היא סדר ההשפעה שמנחיל ה' לעובדיו, ואלו הם דבריו בביאור מקרא שכתוב (בראשית ב ה-ו) 'וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב שדה טרם יצמח כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ ואדם אין לעבוד את האדמה, ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה, שטעם הדבר ש'שיח השדה טרם יהיה בארץ' ועשב השדה לא צמח - מפאת חיסרון ירידת הגשמים, היה לפי ש'אדם אין לעבוד את האדמה' - ואין מי שיכיר בטובתם של גשמים להתפלל עליהם לפני ה'. ולכן, מיד 'כשבא אדם וידע שהם צורך לעולם, התפלל עליהם וירדו', וצמחו האילנות והדשאים.

אלא שהא גופא קשיא, מדוע הוצרך ה' שאדם הראשון יכיר בטובתם של גשמים ויתפלל בעדם, והרי הכל בידו והוא יודע מתי טוב להוריד גשמים אף מבלעדי שמקדימים לפניו תפלה להשיב הרוח ולהוריד

הגשם. על כרחנו – מפרשים ספרי הקודש, שמאז ומקדם ברא ה' את עולמו באופן שהשפעת טובו תרד כלפי מטה רק אחר שמעוררים אותו מלתתא, שכפי מה שמעוררים אותו ומבקשים לקבל שפע משמי השמים, כך זוכים לקבל מידו הרחבה. וזהו הוא דחזינן לענין ירידת הגשמים הרומזים לירידת השפע מן השמים להצמיח פרי אדמה, שקודם לכל 'אד יעלה מן הארץ' - שעולה מהעולם השפל מיין נוקבין - רצון ליהנות משפעו ית', ועל ידי כך נעשה בשמים ענן המוריד גשמים – מיין דוכרין, אשר ממנו תוצאות חיים לכלל הבריאה והברואים. ולכן, כל עוד שאדם הראשון לא ידע על מעלת הגשמים ועורר עצמו לבקש עליהם, לא יכלו הגשמים לירד, והוצרך ה' לעוררו שיביט ויראה מה הוא דרך ההשפעה, ורק כשהכיר בטובתם והוברר לו שסדר ההשפעה היא העלאת מיין נוקבין תחילה והתפלל, מיד נענה מן השמים וירדו מיין דכרין^א.

העליון היורד מלמעלה, שהם מין דוכרין, וכנגדם עולים אלו המין נוקבין, שהם הניצוצות כאמור.

וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל (תענית כה:): שאין טיפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולות מלמטה, משום שניצוצות אלו שהם מן הקדושה, והם אסורים בכבלי ברזל בעמקי הקליפה, והם מתאווים וחושקים לעלות אל מקורם, ואין לאל ידם עד שיהיה להם סיוע מן העליונים, ואז עולות בחשק גדול טפיים כנגד טיפה אחת. ולהיות כל טובתינו תלויה בזה הברור, כי כשיושלם כל הברור יבא משיחנו בעזרת ה', והברור תלוי במטר, לכן לא נזכר עונש גדול בתורה כמו מניעת המטר, והשכר היותר גדול 'ונתתי מטר ארצכם'

א. ענין זה התבאר יפה בתורת האר"י ובכתבי החסידות, והא לך לשון 'ספר הליקוטים' (פרשת וישלח פרק לו): 'הנה כל מעשה המצות אשר אנו עושים כל ימי חיינו, וגם המיתה, הכל לצורך הברורין, ואחר שיושלם כל הברור אז יבוא משיח בעזרת ה'. וזהו ענין המטר היורד מלמעלה, וגורם להוציא הצמחים. כי מי נתן אותם הצמחים שיוצאים מן העפר העכור הזה, אלא הם ניצוצות הקדושה המעורבים בתוך הקליפה, ויוצאים לחוץ. והנה ענין הברור הוא, כי יורד אור עליון מן הקדושה של מעלה, ואז הניצוצות של הקדושה אשר בעמקי הקליפות, עולים לקראת האור היורד ומתדבקים ועולים ומתבררים. והנה המטר הוא האור

**'תאמר שהעולם הזה בלא מנהיג', אברהם אבינו עודר
העלאת מיין נוקבין מלתתא**

אבן גלוי וידוע שאדם הראשון לא עמד בדרגתו זו זמן רב מחמת פיתוי הנחש, וכיון שכך נעשה פגם גדול בכל העולמות ושוב לא היה בכוחו ובכח צאצאיו אחריו להעלות רצון מזוקק לשמים ולגרום לה' להשפיע מטובו לבריותיו. אך כיון שה' אינו חפץ בהשחתת העולם (תפלת נעילה ליום כיפור), הִפְךָ ה' את סדר ההשפעה שהוא ית' יתן לעולם כדי חיותו, ורק לאחר מכן יעלה מן התחתונים שבח לפניו על זה, שלא כרצונו הקדום שבריותיו יעוררהו תחילה ועל פי זה תבוא עליהם השפעתו.

זהיה העולם שמם וחסר מדרגתו הראשונה, עד שבא אברהם אבינו שתיקן את חטאו של אדם קדמאה (ב"ר יד ו) והשיב הדבר לכמו שהיה מתחילהו, שבכח מה ש'התחיל לחשוב ביום ובלילה והיה תמה, היאך אפשר שיהיה הגלגל הזה [גלגל העולם] נוהג תמיד ולא יהיה לו מנהיג ומי יסבב אותו' (לשון הרמב"ם הל' עבודה זרה פ"א ה"ג), ושאל תמיד 'תאמר שהעולם הזה בלא מנהיג' (ב"ר לט א), חזר הדבר לאיתנו הראשון, שזכה להעלות תענוג מיין נוקבין מן התחתונים שה' יתרצה למלוך על בריותיו ולהיות עמו, ולפתוח את ברכת ה' על באי עולם.

זהוא שאמרו רבותינו בַּמְשָׁלָם (ב"ר ל י) בחילוק בין נח איש צדיק תמים לאברהם אבינו ראש האבות, 'משל לאוהבו של מלך שהיה משתקע בטיט עבה, הציץ המלך וראה אותו, אמר ליה: עד שאתה משתקע בטיט הלך עמי, הדא הוא דכתיב (בראשית 1 ט) 'את האלהים התהלך נח'. ולמה

לוי: הני עשרים וששה 'הודו' (פרק קלו)
כנגד מי, כנגד עשרים וששה דורות
שברא הקב"ה בעולמו, ולא נתן להם
תורה, וזן אותם בחסדו. שאותם
דורות לא היו ראויים מעצמם לעורר
אצל ה' רצון לזונם, ועיקר חיותם היה
רק מחסדי ה'.

(דברים יא יד), משום שבמטר תלויה
ביאת המשיח וכו'. שהכל תלוי במה
שנעשה על ידי מעשינו, שאנו
גורמים שיבוא המטר ויברר, המטר
הוא גדול.

ג. וגם זה נכלל במה שאמרו בגמרא
(פסחים קיח). 'אמר רבי יהושע בן

אברהם דומה לאוהבו של מלך, שראה את המלך מהלך במבואות האפלים, הציץ אוהבו והתחיל מאיר עליו דרך החלון, הציץ המלך וראה אותו, אמר לו: עד שאתה מאיר לי דרך חלון, בא והאיר לפני, כך אמר הקב"ה לאברהם: עד שתהא מאיר לי מאספוטמיא [שם מקום] ומחברותיה, בא והאיר לפני בארץ ישראל'. שאברהם אבינו היה שונה בתכלית מחנוך, ממתושלח הצדיק ומנח שקדמוהו, שלמרות היותם אנשים גדולים עד מאד, לא זכו לעורר את רצונו ית' מלתתא, וחייהם היו כעין זה שהמלך היה צריך להאיר לפניהם את הדרך קודם הילוכם, שלא כאברהם אבינו שראה את המלך במבואות האפלים והוא האיר לפניו, שעורר בכוחו הגדול את ה' שיעלה מן המקומות החשוכים נחת רוח למלך.

על פי דברנו יעלה ויבוא בטוב טעם ודעת אמרם ז"ל (ב"ר לט יא) 'אברהם היה מתפלל על עקרות והם נפקדות, ועל החולים והם מרוויחים [מבריאים]. רב הונא אמר: לא סוף דבר [כלומר, לא היה הדבר ש]אברהם הולך אצל החולה, אלא החולה רואה אותו ומרויח. אמר רב חנינא: אפילו ספינות שהיו מפרשות בים הגדול היו ניצולות בזכותו של אברהם'. שכיון שאברהם אבינו העלה את נקודת התחתונים לה', לכך גם כל ההשפעות שירדו לעולם היו בזכותו, מצד כוחו שהשי"ת התקרב אליו וכתר עמו ברית אהבה על שהשיב את העולם לרצון הקדמון וכאמור, וממילא היו כל השפעות שבעולם נזקפים לזכותו.

'שורשא חד ועקרא חד ולא אשתכח בהו פירודא', ביאור הענין שאין פירוד בשורש

במאמרי המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע (מגיד דבריו ליעקב את סא) הובא, שכוחו הגדול של אברהם אבינו לעורר את ה' שירד אליו באהבה רבה עד שכרת עמו ברית עולם, היה מחמת שהגיע במעשיו עד לשורש כל השורשים בחינת עצמיותו ית' ולא חפץ בשום דבר כי אם לשמוע דבר ה', ובלשונו: ש'נתפקחו עיניו וראה בשכלו עולם האהבה של הבורא ית'. ולהבנת דבריו יקרי הערך, נקדים ונייתי מדברי הספר הקדוש 'אור המאיר' (פרשת כי תבוא), שביאר ענין זה של הדביקות בשורש ופקיחת

העינים, והאיר על פיהם את שאמרו ז"ל (מכילתא פרשת יתרו מס' דבחודש ט) שבשעת מתן תורה זכו ישראל לראות את הנשמע בעינים, שהיא דרגה עילאה שלא ניתן להסבירה במילים, כיצד ניתן לגעת ולמשש תיבות היוצאים מן הפה.

זתוכן דבריו, דהנה בכל אדם יש ה' חושים: א. חוש הראיה. ב. חוש השמיעה. ג. חוש הריח. ד. חוש הדיבור. ה. חוש המישוש, שכל אחד מהם חלוק מרעהו - שלא ניתן לשמוע בפה או לראות בידים וכיוצא בזה. אמנם - ממשיך ה'אור המאיר', כשם שהשורש הגשמי נראה דבר קטן ודל, אך באמת כל תוצאותיו כלולים שם והכל אחד (זוהר הקדוש ח"ג קס), וכדוגמת שורש האילן שכל ענפיו ופירותיו עליו ופרחיו כלולים בו. או כאותו עצם הלז הנמצא בגופו של אדם במקום קשר של תפילין (לקוטי תורה להאר"י ספר שופטים ד-ה) שבאמצעותו יקום לתחיה כבראשונה (ב"ר כח ג, זוהר הקדוש ח"א קלז), שאף שהוא נראה כעצם קטן, כל קומת הגוף נמצא בתוכו. כמו כן הזוכה להיות דבוק בשורש החיים ששם הכל ברזא דאחד, אכן ביכולתו לשמוע גם שלא דרך האוזניים ולאכול דרך העינים וכיוצא בזה וכפי שהוא ברוחניותו לעילא ששם בשורש העליון הכל שווה. ולפיכך כשהיו ישראל בשעת מתן תורה קדושים כמלאכי השרת

וכו'. והגם שהיה סגי נהור ראה כל זה בעיני השכל, וכן יש בקבלה אמיתית מכמה צדיקי בתראי שנעלם מהם חוש הראות, ובאם שרצונם היה לראות, ראו הכל.

וכן שמעתי על הגאון המפורסם בעל שמן רוקח צ"ל, שהיה סגי נהור כמה שנים קודם פטירתו, ואיזה זמן קודם הסתלקותו קיבץ כל בני ביתו, וכל בניו, וכל יוצאי חלציו, נכדיו וחתניו וכלותיו, ואמר להם: בואו בניי ואראה לכם שיש בורא כל עולמים

ג. בספר 'טהרת הקדש' להרה"ק רבי אהרן ראטה זי"ע הביא: 'ודע כי כמו שיש חמשה חושים המתגלים בגוף הגשמי, ככה יש חמשה חושים ברוחני שהוא למשל אצל חוש הראות עיני שכל, כמו שאמרו רז"ל (מכילתא פרשת יתרו מס' דבחודש ט) רואים את הנשמע, ואלו הצדיקים אשר זככו נשמותיהם ראו בעיני שכלם, כמו שאיתא (ברכות נח) רב ששת סגי נהור הוה, קאזלי כולי עלמא לקבולי אפי מלכא, וקם אזיל בהדיהו רב ששת

(ע"ז ה.), היה ביכולתם לראות את הנשמע מצד דרגתם הרמה שהיו דבוקים יחד קוב"ה אורייתא וישראל¹ (זוהר הקדוש ח"ג עג.).

ישראל ממצרים וזככו כלי גופם ופרטי חושיהם, זכו אחר כך במעמד הקדוש לראות את הנשמע, ולשמוע את הנראה, כנאמר (שמות כ טו) 'וכל העם רואים את הקולות', ונתעוררו חז"ל (מכילתא פרשת יתרו מס' דבחודש ט) שראו את הנשמע. ולכאורה היא נגד טבע הבריאה, חוש הראיה משמש לעצמו, וחוש השמע משמש לעצמו. אמנם לפי האמת שייך שפיר ואינה נגד הטבע, כיון שיש גם כן חוש המשותף ושם הכל אחד, ורוב בהירותם וזכות גופם עמדה להם שבאו לבחינה זאת, לראות בעין הגשמי את הנשמע, ולהשכילך בינה, כי לכולם יש להם מקום מוצא במדות עליונים, וכל חוש נמשך ממדה ידוע, וחוש המשותף ממדה יותר עליונה, אשר שם אין שום פירוד והתחלקות כלל, כי אם ויהי בנסעם מקדם, נפרדו כל אחד ואחד לבחינתו, וכאשר בשורש ככה נתפשט למטה, ונעשים חושים מחולקים באדם הגשמי, וכיון שהאדם מעלה את עצמו בתכלית הזכוכך עד בחינת חוש המשותף, בנקל לראות את הנשמע, כי שם מעורבים כללותם יחד'. וראה עוד בדבריו לפרשת עקב שכתב כן באריכות.

אשר הוא אמת ותורתו אמת ולהשריש בכם זאת האמונה ולמען תספרו לדור אחרון. ואמר: תדעו בניי כמו שיש חוש הראות הגשמי, ככה יש חוש הראות הרוחני, וכשהצדיק רוצה רואה לפניו הכל, והתחיל לחשוב ולפרוט לפניהם צורתם, ותואר בגדיהם וכפתוריהם, ופניהם וכל אשר בבית לפניהם, והמה ראו כן תמהו ונבהלו מעוצם הפלגת כח קדושתו. וזהו הענין שהצדיקים ראו לפניהם צורת הרוחני הכל מכח קדושת עיניהם שהיו מקדשים את עיניהם, כי בלתי זה לא אפשר לזכות לזה, כמו ששמעתי ממורי ז"ל שאמר, שה'חוזה הקדוש מלובלין' הלך שבע שנים צרור מטפחת על עיניו שלא יראה לפניו שום דבר טמא, וזכה אחר כך למה שזכה שנקרא עד היום 'החוזה', והגם שאחר כך היו עיניו כהות מסיבה הנ"ל.

ד. ואלו דבריו ב'אור המאיר' שם: בא ללמוד לאדם דעת, איך יתנהג את עצמו עם חמש חושיו המחולקים, חוש הראות, וחוש השמע, וחוש המישוש, וכל אחד מחולק בכלי שימוש בפני עצמו, וגם יש חוש המשותף ותמן מעורבין כללות החושים יחד. וזה לך האות, בצאת

'אברהם אבינו התפקחו עיניו וראה בשכלו עולם האהבה', דביקותו וביטולו של אברהם אבינו אל השורש

עתה בכוחנו לשוב לדברי המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע ולפרשם מעט, דהנה השי"ת הבטיח לאברהם אבינו כל טוב אם יעמוד בניסיון 'לך לך מארצך' (בראשית יב א), ואם אכן היה אברהם אבינו הולך למסעיו מחמת הבטחות ה', בוודאי שהיה נחשב עדיין לאיש רם ונישא שזכה שה' יתגלה אליו ובדין הוא שיקבל שכרו בברכות ה', אך אברהם הבין את סוד הדברים שה' מנסהו לדעת האם יבטל את עצמו מכל וכל וילך רק מחמת שזהו רצון ה', או שמא מפני שהובטח בברכות לרוב. ואמר הכתוב (בראשית יב ד) 'וילך אברהם כאשר אמר לו ה'', שיצא לדרך רק 'כאשר אמר לו ה'', והחזיר את כל הטובות שקיבל לה', ואמר שאף על פי שנמסרו בידו כל הברכות (ב"ר לט יא) הריהו מוסרם שוב לגבוה ואינו חפץ אלא לעשות רצון ה'', ובכך זכה לדבוק בשורש השורשים ששם אין שום פירוד ונמצאים יחד עם השי"ת, ו'התפקחו עיניו וראה בשכלו עולם אהבה'.

יסבור הרואה כי אין להחזיק לו טובה על זה, שאפילו קל שבקלים כשיראה כל התועליות ימהר ליסע, **לזה הודיע הכתוב צדקותו של אברהם, כי מה שהלך לא לצד הבטחות האמורות, אלא לעשות דבר ה'.**

וכן הוא ב'שפת אמת' (פרשת לך לך שנת תרל"ו): **'מה שהבטיחו הקב"ה כל כך הבטחות, נראה כי היה להגדיל הניסיון, לראות אם יהיה הליכתו בעבור השכר. ובאמת כתיב (בראשית יב ד) 'וילך אברהם כאשר דיבר אליו ה'' שלא הלך רק לעשות רצון הבורא ית'.**

ה. והוא כמקובל שהרה"ק רבי אברהם יעקב הראשון מסאדיגורא זי"ע הפליג אומר במעלת אחיו הרה"ק רבי דוד משה מטשורטקוב זי"ע, שכשהוא אומר תהלים ומעתיר תחינה נותן לו ה' כל מבוקשו. אך הוא נענה לה' ואומר, שהוא מוסרם שוב לגבוה ואין לו שום רצון אלא שיעשה ה' כטוב בעיניו.

ו. על פי דברי האור החיים הקדוש' על אתר (בראשית יב ד): 'להיות שאמר לו ה' הבטחות תועליות הרבה כשילך לו מארצו וכו', אם כן הגם שילך

מה טוב ומה נעים על פי המבואר דברי חכמינו ז"ל (תנחומא פרשת בהר א) במדרשם: 'אמר הקב"ה [לישראל]: אני מכרתי העולם כולו לאברהם ולא הוניתי אותו, חזר והקנה אותו לי שנאמר (בראשית יד כב) 'קונה שמים וארץ', אימתי בשעה ששמר אברהם מצותיו של הקב"ה וכו'. כיון שראה הקב"ה שחיבב אברהם את המצות, התחיל מקנה אותו בעליונים ובתחתונים שנאמר (שם פסוק יט) 'ברוך אברם לא-ל עליון קונה שמים וארץ'. שאברהם אבינו זכה מעצמו לעורר חיבת ה' עליו בכח מעשיו שקיים אפילו עירובי תבשילין (יומא כח:), והוכיח שגם בלחם אשר הוא אוכל יש מצות ה' מכח דביקותו בשורשיו, עד שלא חפץ לקבל מאומה משלל המלחמה שניצח בה, 'וחזר והקנה אותו לה' כנאמר 'הרימותי ידי אל ה' א-ל עליון קונה שמים וארץ', ולכך זכה ונעשה קנין אחד בעולם (אבות פ"ו מ"י) שכל העולם השתעבד אליו ולצרכו.

זהבט נא וראה, שדביקותו הרמה בשורש השורשים היתה גדולה כל כך, עד שכשנפלה אליו הרעה בעת חזרתו מן העקידה במיתת שרה אשתו, שהוא אסון גדול בייחוד עבורו כדבריהם ז"ל (סנהדרין כב:) אין אשה מתה אלא לבעלה, לא הרהר חלילה אחר מידותיו של הקב"ה, כיצד יתכן כזאת שאחר שהובטח עתה ממש בברכות גדולות ורמות 'כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אויביו והתברכו בזרעך כל גויי הארץ' (בראשית כב יז-יח), מתה שרה הצדקת, ולא עוד שכ'שביקש לקבור את שרה לא מצא קבר עד שקנה בדמים מרובים' (לשון רש"י שמות ו ט), אלא קיים בעצמו 'ויקם אברהם

כאמור, וכל מעשיו והסתכלותו הכל לשם שמים, ולכן מפני שבכל דבר לא כיוון לעצמו, לכך לא היה רואה מבחינת עצמותו ובחינת קומתו כי אם דבר שמביאו אל השיווי לקומה עליונה, ובכל דבר היה מסתכל הפנימית שנכסה בקומת הגשמית'.

ז. ראה ב'מאור עינים' (פרשת תולדות):
'כמו שאמרו רבותינו ז"ל (יומא כח:)
קיים אברהם אבינו ע"ה אפילו עירובי
תבשילין. וזהו 'וישמור משמרת'
(בראשית כו ה) אף שהוא מבחינת
משמרת שהם מצות דרבנן - קיים.
וכל זה על ידי שהמית את עצמו

מעל פני מתו' (בראשית כג ג) וגם לא מוצאים שהספידה לבסוף אף שבא 'לספוד לשרה ולבכותה' (שם פסוק ב), כי ראה בעיניו שהשטן מחכה שיהרהר בתוך הספדו טרוניה כלפי שמיא וכי זו תורת מעשה העקידה וזו שכרה, ולכן ביטל עצמו כלפי ה' בכל עוז ותוקף 'ויקם מעל פני מתו' בביטול גמור להנהגת ה'.

'והאמין בה', עוד על ביטולו של אברהם אבינו לשורש ומעלתו של אהרן הכהן במידה זו

צא ולמד עוד עד היכן יכולים וצריכים להתבטל להנהגת ה' בשורשה ולקבלה באמונה תמימה ואף לא לשם קבלת עונג רוחני או שכר, מהני מילי שכתב בספר הקדוש 'ישמח משה' ז"ע (פרשת לך לך ד"ה ויוצא), על הפסוק (בראשית טו ו) 'והאמין בה' ויחשבה לו צדקה', 'כי מי שאינו מטופל בבנים והוצאותיו מועטים, אינו חידוש אם עושה צדקה. אך מי שהוא מטופל בבנים והוצאותיו מרובין - ועושה צדקה, זה חידוש. וזהו שנאמר 'והאמין בה' שיהיה לו בנים, אז 'ויחשבה לו צדקה', ורצה לומר

לכן בא הבעל המדרש לתרץ שהיה רואה מלאך המות מתריס כנגדו וכו', שכשבא לספוד לשרה ראה מלאך המות מתריס כנגדו רחמנא ליצלן כשהתחיל להתבונן על מיתת שרה הצדקת הראשונה אשר בעולם אשר היתה אם כל בני ישראל ותיקון חוה (זוהר חדש פרשת יתרו מב.) ורוח הקודש מדברת מתוך גרונה (שמ"ד א א), ועתה פתאום מתה עליו אחרי מעלת העקידה שזכתה לבן צדיק כזה ולא הועיל לה כלום. כל זה היה היצר הרע מכניס בלבו של אברהם אבינו לבעבור יוקשה בעיניו וירע על מעשי אלהים אשר עשה

ה. מיסוד דברי ה'תפארת שלמה' (פרשת חיי שרה) האומר כן: 'ויקם אברהם מעל פני מתו' (בראשית כג ג), במדרש רבה (ב"ר נח ו): מלמד שהיה רואה מלאך המות מתריס כנגדו. הנראה בביאור המדרש, כי לכאורה אין להבין, מה היה קשה לו לבעל המדרש הזה ואיך מוכח מן המקרא הזה. אכן הנראה לי בכוונת המדרש כי יש לדקדק בהכתוב, שנאמר (שם פסוק ב) 'ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבכותה' ולא נאמר שעשה כן והספידה, רק תיכף ומיד כתיב 'ויקם אברהם מעל פני מתו', למה התנחם מלהספידה.

יסודות והקדמות ללימוד ספרי החסידות

י

אז 'החשיב ה' לו את הצדקה' שעושה'. והוא ענין אחד עם מה שאמרנו, שכיון שאברהם אבינו היה בטל לה' בתכלית השלימות והביטול – 'ואנכי עפר ואפר' (בראשית יח כז), לא חשב כלל מהיכן יתפרנס בנו שיוולד לו, אלא השליך על ה' יהבו והמשיך לחלק צדקה ולזון את העוברים ושבים כדרכו מימים ימימה, מתוך ידיעה שהוא עושה את דבר ה' ורצונו, ואין לו לחוש כלל מה ילד יום. ביסוד זה ממשיך ה'ייטב לב' (פרשת לך לך) לבאר עומק בדברי מדרש חכמינו (ב"ר מא ג) 'וילך למסעיו' (בראשית יג ג) בחזרתו פרע הקפותיו. שבכח דביקותו בשורש חיי החיים, זכה להמשיך אור גדול של חסד על העולם, 'כי שם של חסד הוא א-ל' (זוהר הקדוש לא.), 'ואל"ף למ"ד במילואם עולה כמנין הק"ף' (שער הכוונות ענין סוכות דרוש ח). וזה שרימו 'בחזרתו פרע הקפותיו', את בחינת שם של חסד במילואו העולה הק"ף"ט.

קילודין לעינים על גודל השגת הביטול בדרגה עילאה, הם דברי הרה"ק מקאמרנא זי"ע (היכל הברכה פרשת שמיני) על הכתוב באהרן הכהן אחר שמתו שני בניו הגדולים נדבר ואביהוא שם נאמר (ויקרא י ג) 'וידום אהרן', ששבחו הגדול בזה הוא, 'כי כל ימיו של אהרן בכל רגע הלך על ידי דביקות שלו מעולם לעולם מדרגא לדרגא, וכעת 'וידום אהרן' עמד על עמדו וכו'. וענין עמידתו של אהרן, שהפסיק מן הדביקות להרגיש היסורין ולקבל באהבה לכפרת חטאו'. פירוש, שאהרן הכהן היה בטל ומבוטל לפני ה' כל כך, וממילא בעצם לא היה שורה בצער כי היה מקבל את מה שעשה הבורא ה"ה בשמחה רבה בביטולו הנפלא, וממילא אהרן כשלעצמו לא היה בוכה ומצטער, אך כיון שהיה רצון ה' שירגיש עתה יסורים, היה מקבל גם זאת באהבה והיה מצטער במיתת בניו רק כדי שיתקיים רצון הבורא.

לה. לכן כשראה זה מיד פירש ולא
הספידה, 'ויקם מעל פני מתו וידבר'
- דברים אחרים כנ"ל.

ט. וראה עוד ב'אור לשמים' (פרשת
ויגש), שרמז בלשון 'פרע הקפותיו',
שאברהם אבינו הכפיל את מספר

**'זוהיה ברכה', כוחו של אנדרהם אבינו שהקדים אותיות ו"ה
הרומזים לשפע העולה מלמטה, לאותיות י"ה הרומזים על
השפע היורד מלמעלה**

יסוד זה שבכח האדם להעלות מיין נוקבין ולהגיע על ידם עד לשורש העליון ולהמשיך משם שפע חיים מטובו ית' לבריותיו, רמוזים בשם הוי"ה שהוא עיקר שמו של הקב"ה (ראה אבן עזרא שמות ג טו) על פי הסדר שיובא להלן. אותיות י"ה המְקוּנָּים ועומדים נגד ספירות חכמה ובינה (זוהר הקדוש ח"ב כג): הקרויים אבא ואמא, רומזים לשפע שה' מרעיף עלינו כאב ואם הדואגים לטובת בנם אף אם הבן לא מחזיר להם טובה. אותיות ו"ה המְקוּנָּים לספירות תפארת ומלכות (שם) רומזים לחיבור שאנו דרי מטה מקבלים מלכותו בהאי עלמא, ומבקשים קרבת אלהים. ולכן ההנהגה המצויה מרחמי ה' עמנו היא של שם יהו"ה, שה' משפיע לנו מטובו [י-ה] עוד קודם שזכינו אנו לעורר לפניו רצון מעמנו [ו-ה], זולת

תחילה לכל אות, שכן לא יתכן להתחיל לכתוב שום אות מבלי שעושים תחילה נקודה קטנה, כמו כן ה'חכמה' היא יו"ד חכמה קדומה לכל מעשה בראשית.

אות ה"א הראשונה - עומדת כנגד 'ספירת הבינה' שבאה בסדר היורד אחר ה'חכמה', שבה האדם מתחיל להבין בינה כיצד להעמיד את מחשבת החכמה על תילה.

אות וא"ו שבשם הוי"ה - רמז יש בה ל'ספירת התפארת' המשמשת בריח התיכון לכל המידות: 'חסד', 'גבורה', נצח', 'הוד', 'יסוד'. ומידה זו מורה ורומזת כביכול להקב"ה, וכמאמר ה'זוהר הקדוש' (תיקו"ז ח"ב צז): 'תפארת איהו קודשא בריך היא'.

תיבת 'הק"ף' [185] היוצא ש"ע, והוריד על ידי עמידתו בניסיון את הארת ה' במקום הגבוה של ש"ע נהורין, עיין שם.

י. הארכנו בענין זה בגליון 'מעיינא דמלכא' (גליון ל), ומפאת קישור הדברים לכאן נביאם שוב: שם הוי"ה - שם העצמיות בנוי מד' האותיות: יו"ד, ה"א, וא"ו, ה"א, הרומז לד' עיקרי הספירות שיש בשמים ובארץ שמהם השתלשלה כל הבריאה (זוהר הקדוש ח"ב כג); ח"ג י; שם רנח. ברע"מ, עץ חיים שער ג פרק א, שער מב פרק יג) - וכדלהלן:

אות יו"ד - רומזת ל'ספירת החכמה', ורמזו לזה, שכשם שהיו"ד היא נקודה קטנה עד מאד, אך היא

אברהם אבינו שהתקיים בו 'והיה ברכה' שהקדים והעלה רצונו קודם הרמוז באותיות ו"ה קודם ל"ה כעין מה שהיה בראשית הבריאה, ואלו דברי ה'קדושת לוי' (פרשת לך לך) המגלה לנו רז זה: "והיה ברכה" (בראשית יב ב). הכלל, י"ה רמז על השי"ת ו"ה על ישראל. ועד אברהם לא היה מי שיעורר השפע מלמעלה, והיה השפע מן ה' לבדו, נמצא השם י"ה קודם ו"ה. ומשבא אברהם והיה התעוררות השפע מלמטה, נמצא ו"ה קודם י"ה, וזהו 'והי"ה ברכה'. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל (ב"ר מב ג) 'והיה' הוא שמחה, כלומר, ו"ה קודם י"ה נרמז על התעוררות התחתון'.

וקדשתנו במצוותך, ההתבוננות שבמעשה המצוה אנו מורידים את השי"ת לשכון עמנו

עתה ייאמר, שכיון וכל מעשיו של אברהם אבינו היו למען צאצאיו וקְעָדוֹת הכתוב עליו (בראשית יח יט) 'למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'", ואבות מכלל דאיכא תולדות (ב"ק ב), יש ביד כל איש ישראל להיות מתלמידיו^א (אבות פ"ה מ"ט) ולהעלות רצון להידבק בה' אף בהיותנו בעברי פחות, ולעורר התעוררות מאת ה' כפי שהיה קודם החטא הקדמון.

אל תקרי 'בהבראם' אלא בה"א בראם, הוי אומר: העולם הזה בה"א, והעולם הבא ביו"ד.

יא. ראה בהקשר לכך את דברי הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (ליקוטי הרי"ם פרשת לך לך): **'חסידים משתוקקים שיהיה להם רבי, ולמה לא תהיו משתוקקים לבקש שיהיה לכם ג' מדות הללו עין טובה רוח נמוכה ונפש שפלה** (אבות פ"ה מ"ט), **ואז תהיו מתלמידיו של אברהם אבינו'.**

אות ה"א האחרונה שבשם הוי"ה - מכוונת כנגד 'מידת מלכות', לפי שהעולם הזה שבו ניכר בייחוד מלכותו ית', נברא באות ה"א, כמו שדרשו בגמרא (מנחות כט): את שנאמר (ישעיה כו ד) 'כי בי-ה ה' צור עולמים', אלו שני עולמות שברא הקב"ה, אחד בה"א ואחד ביו"ד, ואיני יודע אם העולם הבא ביו"ד והעולם הזה בה"א, אם העולם הזה ביו"ד והעולם הבא בה"א, כשהוא אומר 'אלה תולדות השמים והארץ בהבראם' (בראשית ב ד),

והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו, על ידי שאיש ישראל מקיים אף הוא 'לך לך מארצך'

מן הארציות (בן פורת יוסף זרע קודש פרשת לך לך ועוד רבים) ונכנס לתוך עצמיותו [לך לך] היכן שה' נמצא - 'אל הארץ אשר אראך' על ידי שמשתוקק להידבק בשורש, וְשֵׁם אֵל לְבוּ שְׁבַמְעֵשׂוּי הַפְּחוּתִים בְּסוּר מֵרַע וְעֵשָׂה טוֹב, הריהו מוריד את השי"ת כביכול שיעזוב את כל אשר לו בשמים ממעל ויבוא לשכון עימנו באהבה רבה, וזהו שבחו של השי"ת והיא תהילתוֹי. וכבר ביאר ב'קדושת לוי' (קדושות לפורים קדושה שניה) מה שדרשו חז"ל (מגילה טז:) שהמזוזה קרויה 'אמת' (אסתר ט ט ל) מה שלא מצינו אפילו בתפילין למרות שגם בהם יש את פרשיות 'שמע' ו'והיה אם שמוע' הקיימים במזוזה ועוד שני פרשיות יתירות מהם. שכן במצות מזוזה מוכח יותר מבכל מצות, כוחם של ישראל המודיעים בכניסה לבית שה' הוא האלהים ואנו עבדיו גם במקום ששייך לנוי, וגורמים שהשי"ת אכן מתרצה לרדת ממקום מושבו בשמי השמים עד למקום הנמוך ביותר - בבית שהוא מחובר לקרקע ולעמוד על הפתח מבחוץ כדי לשמור על דרי הבית כאישון עינו (ע"ז יא, זוהר הקדוש ח"ג רסג: ועוד), כְּתַבַּת 'אמת' שהיא חותמו של הקב"ה (שבת נה). המתחילה אף היא באות אל"ף רישא דכל דרגין ויורדת עד סיפא דכל דרגין בתי"ו ומורה שהוא ית' ראשון ואחרון והכל אלוקותי.

הדבר שלמעלה לא מתעורר עד שמתעורר למטה בראשונה על מה שישרה עליו אותו שלמעלה.

יג. כדברי הטור בהלכות מזוזה (י"ד סי' רפה): **'מפני שיש במזוזה יחודו של הקב"ה, ותמיד בבואו ובצאתו יזכור יחודו של הקב"ה ויתן יראתו על פניו לבלתי יחטא.'**

יד. וזה לשונו טהור: **'נבאר מה שאמרו חכמינו ז"ל במסכת מגילה דף טז**

יב. דברי הזוהר הקדוש (ח"א עז): [בתרגום], הנוגעים לעניינינו: בשעה שיצאו [אברהם ושרה ולוט עמם] מה כתוב, 'ללכת ארצה כנען' (בראשית יא לא) שרצונם היה ללכת לשם. מכאן למדנו, כל מי שמתעורר להיטהר, מסייעים אותו. בא וראה שכך הוא, שכיון שכתוב 'ללכת ארצה כנען', מיד - 'ויאמר ה' אל אברם לך לך' (שם יב א). ועל שהוא התעורר בתחילה, לא כתוב 'לך לך'. בא ראה,

והוא שכתבו ספרי הקודש (ליקוטי תורה להרה"ק מזידיטשוב זי"ע פרשת עקב בשם הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע) שלשון מזוזה רמז יש בה למטבע הלשון שבכתובת אשה 'ואל יעלימו לא זה מזו ולא זו מזה', שכשם שבכתובה נעשים החתן והכלה אחד, כך על ידי הגילוי שה' נמצא בכל מקום ושומר דלתות ישראל נעשים ישראל חד עם ה'.

ענין זה חוזר ונשנה גם כן במצות תפילין שהם 'עדות שממשלת קוני ומשרתו עלי' (לשון רש"י ברכות ל: ד"ה אגא), שעל ידי קשירתם בלב ונפש, זוכים להיות חד בחד עם השי"ת ולקיום הנאמר בתפילין דמארי עלמא 'ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ' (ברכות ו:). היורד להיות עמנו. דהנה מלבד המחלוקת הידועה בסדר הנחת הפרשיות בין רש"י לר"ת האם סדרם הוא על פי הסדר שהם כתובים בתורה או שההיות [שני פרשיות 'והיה'] באמצע, נחלקו ר"ת והראב"ד^{טו}, האם סדר הנחת הפרשיות בתפילין

של תורה, כי ידוע שחותמו של הקב"ה אמת (שבת נה.), עבור שהאותיות אמת המה ראש תוך סוף, אל"ף בראש מ"ם באמצע תי"ו בסוף, לכן חותמו של הקב"ה אמת כנודע, להורות על 'אני ראשון ואני אחרון' כנודע. ונמצא 'אמת', שמאיר האל הבורא יתברך שמו מראש המדרגה עד סוף המדרגות, לכן נקראת מזוזה 'אמתה של תורה', שמאיר במצות מזוזה שמירה המחובר לקרקע אשר הוא דומם סוף המדרגות, ומאיר האל מראש עד סוף כמו אמת'.

טו. שיטתו של הראב"ד מובאת בהשגותיו לרמב"ם (הל' תפילין פ"ג ה"ה), ובלשונו: 'רבינו האי ז"ל אינו אומר כן אלא הויות [שני ה'והיה']

(ע"ב), 'דברי שלום ואמת' (אסתר ט ל) מלמד שצריכה שרטוט כאמתה של תורה וכו'. כי אין בכל מצות התורה שיהיה אותיות שמירה ומועילין לדברים הגשמיים, כמו מזוזה שהיא שמירה לבית שלא ישלוט בבית חיצונים, ותנצל מ'שאייה יוכת שער' (ישעיה כד יב), ותנצל הבית ממזיקים ושדים. כמו שאמר אונקלוס הגר לגונדי דרומאי (ע"ז יא). וכו'. והנה נמשך השמירה מעולם העליון עד הבית שהוא מחובר לקרקע, ונמשך שמירתה עד הקרקע שהוא דומם. ונמשך מאותיות שפע, והאותיות התורה הוא לעילא מכל, עד דומם שהוא הבית המחובר לקרקע, ודומם הוא המדרגה התחתונה שבכל המדרגות. ולכן נקראת מזוזה 'אמתה

שההררר בררררר, הרר מימין לשמרל כפי מר שהור אצל הררר המנררר, או מרמרל לרמין שהור הרמין של מי שעומד כנגד הררר. ולכורר פלר הרר שרטר זו הררררר, דמריכי תררר שצררר להתרשב בעומד ממול שררר הרמין הרר שמרל של המנרר, ועקב זרר להנרר את הפרררר שררר מסודרר עברור מימין לשמרל, והרר התפילרר הר מעשרו של המנרר ולא של הרורר. ועוד קשר, מר טערר איננר מנררר מספק גם 'תפילרר הררר' ד', וכפי שערר כל רר שמרר שמוסף להנרר תפילרר דר"ת (שו"ע ס"ד ס"ב). ולא ררר לומר, שררר אנו כן מנררר 'תפילרר דררר' ד', וזרר על פי מר שהנררנר ברסוד השררר הרררר שרר סברר להנרר כפי סדר הפרררר של העומד מול המנרר, ולפי זר יוצר שכרמנררר תפילרר דר"ת על ררררר הרר אכן 'תפילרר הררר' למי שעומד ממול, וכרר שררנר מרמנרר בני מרמנרר שבעת הנחת תפילרר שלנו עומד הר נגדנר, נמרר יוצר שברנחת תפילרר של ר"ת, נרשב הדבר שמנררר להקב"ה העומד מול פנרר 'תפילרר הררר' ד'. והם הר הדברר הרמורר, שררנר במערר יררנר כרר בהעררר ררון לגבורה, רררלר לפעול שר' אכן ררד ורשפיע עלרנר להררר את חשכת העולם שתרר ררר מכוודו ורעמוד נגד ערננר.

ללובשר כערר מר שהקב"ה לובש ממש, ורלו הר דברי הרמ"ע מפררנר (שו"ת ס"ז קז) בענרר זר: 'כי מרד עמקו סתרר התפילרר דרמושר רבר וררר' ד' בסודרר ורמזתנר על כל אלה, ומרמו של הרר' די לורר"ה אמרו שברקושר התירו להנררר. ובררר מלתא כר על כן רררנר רוב הפוסקרר מסתררר פנרר מרר וסותמרר את דבררר. וממילר מרמר, שהררר בררררר צרר לקדש ערמו הרבר מרד ושתהר דערנר שפלה עלר תמרד בררר וררר ורתת וזיע, כר חוברנר מרובה ודערנר

ברמרר, 'קדש' מימין המנרר, וררר כר רבר' סמוך לה, 'שמע' מרמרל, וררר אר שמע' סמוך לה ברמרר והור בררר לקורר שכנגדו, והקורר קורר כסדרן על 'שמע' וררר אר שמע' נרמר שהור כסדר הקורר בתורה מימין לשמרל'.

טז. ורר על כן, כרר שמערל תפילרר דררר' ד גדולה מרד ורנר עושרר רק זכר לזר ברנחת תפילרר שלנו דר"ת שהר כנגדה בצד ההפור, מוכן מרד מדוע איננר מנררר אותה ממש, כר רק רררר סגולה הר אלו שררלר

מהעזלה עד כאן נוכל להבין את שחסידים ואנשי מעשה הקפידו לישוב בסוכה אף אם ירדו שם גשמים, ולא סמכו על קולת הדין שיכולים לפנות את החפצים ולהיכנס לבית משתסרח המקפה (סוכה פ"ב מ"ט). ועוד הפליגו ואמרו¹, שעל אף שהרמ"א (סי' תרלט ס"ז ומקורו מירושלמי ברכות פ"ב ה"ט) **מְכַנְּה** את היושבים בסוכה בעת הגשם בשם 'הדיוט', נקל בעיניהם להיות אותו 'הדיוט' ולא לצאת מן הסוכה. שקשה לכאורה, אם מצד הדין ירידת הגשמים פוטרת באמת מלישב בסוכה, מהיכן ומנין כוחם של אלו לישוב בסוכה שלא כתורת ההלכה הפשוטה.

על כרחנו להגיע לחידושם של פוסקי החסידות (שו"ת מהרש"ג ח"א סי' לה, ח"ב סי' לט, וראה עוד עצי עדן [קאמארנא] סוכה פ"ב מ"ט, שו"ת מנחת אלעזר ח"ד סי' לא), שמאחר ודין זה שהמצטער פטור מן הסוכה הוא רק אם אכן בכניסתו לבית יפוג ממנו את צערו (ריטב"א סוכה כח: בשם הרמב"ן, שו"ת הרשב"א ח"ד סי' עח). וכיון שאנשי מעשה אלו שהגשמים דולפים על סוכתם לא יאכלו בבית וצערם ילך עמם שהוצרכו לעזוב את צילא דמהימנותא (זוהר הקדוש ח"ג קג.), הרי שלא הותר להם מעולם לעזוב את הסוכה ולילך לחדר אחר (רמ"א סי' תרמ ס"ד)² והם חייבים מדינא להמשיך בשיבת סוכה, ואינם בכלל 'הדיוט'. ומזה חיזוק ברור לדברנו לעיל, שמציאות זו של ירידת ה' אלינו תלויה ועומדת בנו, וכפי שהורנו זה עתה שאיש אחד נפטר מיד מחיוב מצות סוכה, ואילו רעהו מחויב ועומד בדבר, כי ככל שהאדם מרגיש שה' נמצא עמו כאן ואינו חפץ לעזובו, אזי כך נעשה עד שגם זה דינו, ורק מי שאינו חי בדרגה רמה זו שה' פעל זאת, הוא זה שאינו כדאי להיות תמיד בצילא דמהימנותא.

קצרה, וקהלת מכריז ואומר (א יח) 'יוסיף דעת יוסיף מכאוב'.

י. כן הובא על הרה"ק רבי חיים מצאנז זי"ע. ובספר 'בית יעקב' (לסוכות ד"ה בשו"ע) על הרה"ק רבי פישל מסטריקוב זי"ע, וב'משמרת שלום' יח. וב'מטה אפרים' (סי' יז) להגה"ק רבי אפרים זלמן מרגליות זי"ע לשונו כך: 'ומכל מקום החרד אל דבר ה'

בחינת מ"ה החדש, ביטול על גבי ביטול לרצון ה'

ודבר זה הוא עיקר עבודתנו בכל ימי חיינו, שלא לקיים תורה ומצות במחשבה רדופה האם ה' נתן לנו שכר על עבודתנו, ואפילו לא ללמוד כדי לזכות על ידי זה לגדולות ברוחניות, אלא להיכנס לשורש הדברים להתבטל לה' בעבודות אהבה, בהבנה שה' מסר בידנו דבר נפלא שבכוחנו להדבק בו ואין לנו דבר טוב בעולם יותר מזה שיקויים דבר ה' אף אם לא נראה שנקבל מתנות מן השמים על זה, ושהשי"ת עומד כאן אחר כתלנינו וממתין לבוא אלינו מיד כשנפתח לפניו את סגור לבבנו, וכפי שמורשה לנו מאברהם אבינו ושאר האבות הקדושים ורועי ישראל.

והיא הדרך המובחרת לעמוד איתן בכל ניסיונות החיים, שלא לנסות להשיג השגה רוחנית ולקיים מצות הבורא כי ה' משלם שכר טוב לעושי מצוותיו, אלא להבין שביכולתנו להגיע למקום הגבוה ביותר על ידי ביטול אמת לרצון ה', ולמשוך אותו ית' כביכול שיבוא וישכון כאן איתנו ממש ולא רק בשבתות וימים טובים שהרוחניות גוברת אלא תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה. ואשרי מי שזוכה להעמיק במחשבה זו, שבכך נפתחים עיני שכלו עד כמה ה' עושה עמו חסד בכך שבא לתוך ביתו, ומתבטל שוב ושוב נוכח פני ה', ומזה זוכה שוב לאור פני מלך חיים ואז מתבייש ומתבטל שוב ושוב כסדר הזה,

הגרש"ז כסא וכיבד את הרבי לשבת בניחותא עד שילך לדרכו. סירב הרבי ואמר: יהודי שחי בכל רגע שה' עמו והוא עמוד להישאל על כל מעשיו בבוא העת, אינו יכול לשבת, כי כלום איזה מראה יהיה לך כשאשאל מדוע ישבתי וכבודו עומד, ואף שיתכן שיהיה לי תשובה על כך, מכל מקום אין זו צורת התנהגות של יהודי שצריך לחשב את כל ענייניו קודם בידועו שה' נצב עליו.

ומרגיש בנפשו שאם יאכל בבית תהיה נפשו עגומה עליו ויצטער ביותר, רשאי לאכול בסוכה או ימתין עד קודם חצות'.

יט. מסופר אודות הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מקאפישיניץ זי"ע, שהזדמן פעם עם הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבך זי"ע, והמתין בצאתו למונית [טקס"י] שתחזירו למחוז חפצו, ומפאת שהמתינו זמן מה, הביא

והיא בחינת 'מ"ה החדש' שהרבו לדבר אליה בספרי החסידות [שיתבאר באריכות בה"י בהמשך השיעורים] שראוי לכל אדם לכסוף אליה, להיות בבחינת 'ונחנו מ"ה' מחדש כסדרי, בראותו את מעלתו שזוכה בכח ביטולו לגעת בשורש השורשים ולמשוך את ה' שישפיע לעולם מאוצרו הטוב, ומתקיים בו ברכת 'והיה ברכה' מלשון בריכה הנובעת בכל רגע ורגע שפע חדש.

יהי ה' אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו, שיתקיים בנו מאמר הכתוב (בראשית כו כד) 'אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי', ולהיות מדורשי ה' זרע אברהם אוהבו, אמן.

ג. וכלך לך ללשונו של ה'אוהב ישראל' בליקוטים: 'ועיקר התיקון הוא אם האדם הוא דבוק בבחינת 'מ"ה החדש', ובכל מעשיו רואה ויודע השפלות והקטנות שלו, דלא מיבעיא כשאדם הוא דבוק בבחינת מחשבה באיזה חכמה אלוהות בזה הוא בקל להשיג מדת 'מ"ה' הקטנות, מחמת שהוא דבוק בחכמת אלהות הרחבה מני ים, ואז ממילא נעשה

האדם קטן בעיניו, ובפרט כשהוא דבוק בחכמ"ה דהוא בחינת יו"ד שהיא קטנה מכל האותיות. דזה מורה על קטנות. אלא אף גם כשמתבונן האדם בהתבוננות יתירה להיטיב מעשיו דאז הוא דבוק בבחינת ה"א עילאה, אז צריך גם כן למלות הנ"ל במחשבה העליונה ולהדביק הכל אל השורש היינו האל"ף שהוא אלופו של עולם'.

קהל חסידי קאסוב

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד

שיעורי

הקדמה ללימוד ספרי חסידות

מתקיימים באופן כללי

מדי שבוע בשבוע

בבית מדרשינו

1353-55th Street

בשעה 9:45 בדיוק

ניתן לשמוע בקו קול קאסוב

מודעות אודות זמן השיעור מדי שבוע

במס' 718-682-2004 [2-1]

ובן ניתן לשמוע השיעורים בשעת מסירת השיעור ע"ד שידור חי

במס' הנ"ל ולהקיש 6

ובן ניתן לשמוע כל השיעורים מתחילת הסדרה

במס' הנ"ל [1-4]

